

desaprensus que es troben en el camí; o davant un, no puc més!, dels molts apretats per la necessitat i dret indiscutible de viure.

S'ha aprovat que el màxim de famílies que ha d'assistir un metge ha d'ésser de 300. Per què? Perquè estiguin millor assistides? Molt bé. Quan vull posseir jo un objecte de superior qualitat, he de pagar-lo, i si no puc fer-ho, m'he de resignar a adquirir-ne un altre de qualitat inferior. Per consegüent, si per estar ben assistits els malalts es parteix de la base de què no podem passar de 300 clients, que aquests ens satisfacin decorosament el treball per a poder viure. I en cas que no ho puguin fer, que es resignin també, com ho fem tots, davant l'impossible i l'inevitable, perquè, voler obligar-nos a servir bé pagant-nos malament, és la major absurditat que he conegut. A més, no veig el per què no es poden assistir bé més de 300 famílies. Fa 14 anys que estic exercint la professió, i mai, exceptuats casos d'epidèmies, no he tingut més de quatre visites diàries a domicili per cada 100 aconduïts.

En conseqüència, el límit de clients no ha d'ésser determinat per un nombre arbitrari, sinó establert per la forma en què està distribuïda la parròquia; pels mitjans de comunicació; per les condicions de salubritat del país; i, per fi, per les condicions personals de capacitat i activitat del propi metge. No crec, altrament, que hi hagi cap metge que tingui la seva parròquia mal atesa pel fet d'ésser nombrosa, ja que, en aquest cas, bé són prou bons els mateixos parroquians per a limitar-li el treball, reduint-li a aquella selecció que tingués més ben assistida.

I si el motiu pel que s'ha fet la reglamentació ha estat per a col·locar a tothom qui vulgui ésser

metge i arribi a obtenir el títol corresponent, resto meravellósament astorat de què els governs dels pobles no hagin pensat mai en tal sistema per a solucionar el paorós problema dels *sense feina*, rebaixant i limitant el sou als obrers col·locats en totes les arts i els oficis.

Els restants articles podrien arribar a tenir efectivitat, sempre que el Sindicat pogués disposar de mitjans coercitius per a imposar allò acordat; però, com que no em tinc per un illús, estic veient el que passarà i que sempre ha succeït: que els més disciplinats i observadors de la moral mèdica, serem els més perjudicats, i els altres, panxacontents, es riuran de Sindicats i Col·legis, sense perjudici de què davant de tals entitats i fins dels altres companys, es manifestin, amb gran cinisme, fidels amants i fins esclaus guardadors de les regles de la vaporosa deontologia professional mèdica.

Per acabar; no em cap el més petit dubte, que mentre el Sindicat o el Col·legi no disposin de Tribunals *ad hoc*, eficients, per a eliminar d'entre l'element mèdic els indesitjables, o almenys fer-los la vida impossible, tot serà aigua calenta. I si volem fer quelcom pràctic per a nosaltres mateixos, és necessari de modificar la definició i trobar una fórmula que limiti el nombre dels nous bases de Partit mèdic i trencar-nos el cap per a aspirants a l'exercici de la Medicina, fent una veritable selecció, garbellant-los i mostrar-los sobretot el nombre probable de partits mèdics disponibles tots els anys, segons i en relació amb el nombre de pretendents.

I si no ho fem així, no ens queixem mai més del que pugui d'ací endavant succeir-nos.

No som enemics del mutualisme; reconeixem la seva finalitat social, però volem organitzar-lo i reglamentar-lo per a no ésser atropellats com estament.